

Arrest

nr. 120 806 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Kortrijk, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk van 5 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren op 27 oktober 1990, doet een aankomstverklaring op 16 november 2010 in de stad Kortrijk.

Op 21 december 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in neergaande lijn in functie van haar vader.

Op 5 juni 2013 neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)In uitvoering van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag (…)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger

van de Unie;

Volgende documenten werden niet binnen de gestelde termijn voorgelegd:

- Attest onvermogen

- bewijs financiële Steun in het verleden

(…)“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt:

“Eerste middel: schending van Richtlijn 2004/38 van de Europese Unie inzake vrij verkeer voor burgers van de EU en hun familieleden alsmede van artikel 40 bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en artikel 52 £3 van het KB van 08.10.1981.

Doordat : verweerster de aanvraag van verzoekster nopens het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd.

Terwijl: het doel van de betreffende richtlijn is het handhaven van de eenheid van het gezin in de mime betekenis van het woord en verzoekster overeenkomstig art. 40bis VW wel degelijk over een verblijfsrecht kan genieten

Zodat: de voormelde beslissing niet enkel de Richtlijn 2004/38 schendt doch ook voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet en het voornoemde artikel van het KB en derhalve nietig dient te worden verklaard

Toelichting:

Zoals reeds supra werd aangehaald heeft verzoekster een geldige verblijfskaart voor Spanje.

Zij verbleef in Spanje samen met haar broers, zussen en haar ouders.

Op 4.6.2010 is de vader van verzoekster afgereisd naar België. Sedert 04.10.2010 staat de vader van verzoekster ingeschreven in de registers te Kortrijk.

Op 08.11.2010 vervoegde verzoekster, samen met haar moeder en broers en zussen haar vader op het grondgebied van het Rijk.

Op 16.11.2010 deed verzoekster een aankomstverklaring en werd zij in het bezit gesteld van een bijlage 3.

Op 21.12.2012 deed verzoekster een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (artikel 40 bis vreemdelingenwet)

Verzoekster meende (en meent) dienaangaande immers in de voorwaarden te verkeren.

Verzoekster zet dienaangaande de wettelijke bepalingen op een rijtje:

(…)

Verzoekster ontkent niet dat zij n.a.v. haar aanvraag van de verblijfskaart op 21.12.2012 in het bezit werd gesteld van de bijlage 19ter.

In voornoemde bijlage werd uitdrukkelijk gevraagd dat ten laatste op 20.03.2013 volgende documenten zou voorleggen: attest van geldigheid van paspoort van ambassade : datum onleesbaar; attest onvermogen, bewijs financiële steun in het verleden; bewijs van inkomsten van vader en attest niet ten laste van het OCMW

Verzoekster begaf zich binnen de gestelde termijn naar verweerster.

Aldaar werden ALLE gevraagde stukken overhandigd.

Verzoekster maakte de diensten te Kortrijk er expliciet attent op dat zij toen zij met haar familie in Spanje woonde nog studeerde, slechts zeer beperkt heeft gewerkt, en zeker niet voldoende inkomen had om apart te gaan wonen en dat zij sedert de aankomst op het grondgebied van het Rijk hier slechts als interim arbeider kon werken en ook hier niet voldoende inkomen had om apart te gaan wonen . en ook dat zij de cursussen inburgering volgde (zal in de loop van de volgende weken vermoedelijk het attest bekomen) en lessen Nederlands en woont nog steeds bij haar vader (ouders).

Verzoekster wordt ook in de registers vermeld als wonende aan het adres en samen met haar ouders.

Verzoekster begrijpt de houding van verweerster werkelijk niet!

Op geen enkel ogenblik werd verzoekster in kennis gesteld dat haar bundel onvolledig zou zijn.

Steeds heeft verzoekster op een correcte wijze gehandeld.

Verzoekster meent dan ook dat verweerster haar boekje te buiten gaat en zodoende tevens artikel 52 §3 van het KB van 08.10.1981 schendt.

Dit te meer daar verzoekster op de website www.vreemdelingenwet.be dient vast te stellen dat:

(1) Het Europese Hof van Justitie (HvJ, C-215/03, Oulane en C-1/05, Jia) bevestigde dat "ten laste" zijn een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden.

(2) Indien de aanvrager reeds geruime tijd (illegaal) verblijft in België beschouwt de DVZ hem als ten laste van de te vervoegen persoon, wanneer:

beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres, of

de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert.

Welnu sedert haar aankomst op het grondgebied van het Rijk op 08.11.2010 leeft zij samen met haar vader op diens adres !!!

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als gegrond voorkomt."

2.1.2. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de "Richtlijn 2004/38 van de Europese Unie inzake vrij verkeer voor burgers van de EU en hun familieleden" wordt er vastgesteld dat het onderdeel nalaat op nauwkeurige wijze te vermelden welk artikel van voormelde richtlijn de verzoekende partij geschonden acht. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Dit onderdeel is onontvankelijk.

Artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt:

§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. *V r e e m d e l i n g e n w e t* De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde."

Artikel 52 §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt:

"§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft,

weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt onder meer dat de verzoekende partij er toe gehouden is binnen de drie maanden na het indienen van de aanvraag, aan de verwerende partij documenten over te maken waaronder deze *"waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult."* Uit artikel 40bis § 2 van de vreemdelingenwet en de bewoording *"of die te hunnen laste zijn"* blijkt onder meer dat het bewijs dient te worden overgemaakt dat de verzoekende partij ten laste was van haar vader in functie van wie zij haar aanvraag heeft ingediend. Dergelijk bewijs kan overgemaakt worden via een attest van onvermogen van het land waar de aanvrager van afkomstig is en/of via bewijzen die aantonen dat ook in het verleden de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag wordt ingediend (in casu de vader) omdat deze ten titel van voorbeeld regelmatig sommen overmaakte aan de aanvrager die daar mee kan aantonen dat zij zich zelf niet kon beredderen.

Uit het administratief dossier blijkt dat al ter gelegenheid van de afgifte van de bijlage 19ter aan de verzoekende partij werd gevraagd om een attest van onvermogen over te maken en een bewijs van *"financiële steun in het verleden"*.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat dergelijke bewijsstukken werden overgemaakt. Waar de verzoekende partij stelt dat alle gevraagde stukken zijn overgemaakt is dit onjuist, minstens niet bewezen. Er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij weliswaar bewijzen overmaakte dat zij deeltijds tewerkgesteld was in Spanje maar bedragen worden niet vermeld op de attesten van het Spaans Ministerie van Arbeid en Sociale Zekerheid en loonfiches werden niet toegevoegd. Een attest van onvermogen, waaruit onder meer moge blijken dat de verzoekende partij niet in het bezit is van onroerend goed, of van inkomsten uit roerend vermogen, ontbreekt. De vaststelling van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden vindt steun in het administratief dossier, is correct en kennelijk redelijk. Bijgevolg diende de verwerende partij in toepassing van artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit de bestreden beslissing te nemen.

Het gestelde dat *"Verzoekster maakte de diensten te Kortrijk er expliciet attent op dat zij toen zij met haar familie in Spanje woonde nog studeerde, slechts zeer beperkt heeft gewerkt, en zeker niet voldoende inkomen had om apart te gaan wonen en dat zij sedert de aankomst op het grondgebied van het Rijk hier slechts als interim arbeider kon werken en ook hier niet voldoende inkomen had om apart te gaan wonen en ook dat zij de cursussen inburgering volgde (zal in de loop van de volgende weken vermoedelijk het attest bekomen) en lessen Nederlands en woont nog steeds bij haar vader (ouders)."*, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verzoekende partij heeft geenszins aangetoond dat zij voor zij haar vader vervoegde te zijnen laste was.

Een schending van de aangevoerde bepalingen in dit middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

"Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM

Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat een ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn prive leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Verzoekster betwist niet dat artikel 40 bis Vw tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v. St., nr. 140.105, 2 februari 2005).

Meerderjarige kinderen van een Unieburger dienen beschouwd te worden als zijnde een familielid van de burger van de Unie, indien zij ten laste zijn.

Uit hetgeen supra werd gesteld blijkt duidelijk dat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag van een verblijfskaart (en nu nog steeds), verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals deze zijn vooropgesteld door artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet.

Met andere woorden, nu verzoekster duidelijk heeft aangetoond onder toepassingsgebied van voornoemde artikelen te vallen, meent verzoekster dan ook - gelet op deze incorrecte toepassing van de Vreemdelingenwet / KB van 08.10.1981 - dat dit een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Verzoekster benadrukt ook hier dat enkel door eigen optreden van verweerster de aanvraag nimmer ter beoordeling aan de DVZ werd overgemaakt! Dit niettegenstaande verzoekster op een correcte manier de gevraagde documenten /info bezorgde aan de diensten te KORTRIJK en zij nimmer door verweerster werd gecontacteerd aanvullende stukken te bezorgen.

Teneinde zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoeksters gezinsleven te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gtil tegen. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94).

Het begrip 'gezinsleven' in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie .

Verzoekster verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld (verzoekster woont in bij haar vader welke wettig verblijft en vormt een feitelijk gezin met hem, haar moeder en haar broers en zussen !!!).

In casu meent verzoekster dan ook terecht te kunnen stellen dat er sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekster beseft ter dege dat indien kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezin, dan nog artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (R.v.St, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits- legitimiteits- en proportionaliteitstoets te voldoen.

In casu werd enkel op een standaardwijze gemotiveerd, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een prive leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 September 1996, nr. 61.972,RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §³³)

de banden met het gastland (EHRM 26 September 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)

de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kay a t/ Nederland)

intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoekster geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hce et nunc uiterst summier zijn. Zij heeft met de familie aldaar niet veel contact meer Verzoekster woont in België sedert begin november 2010. Voorheen woonde zij samen met haar ganse familie in Spanje en dit op legale wijze !!!

Verzoekster meent dan ook dat zij zich terecht kan en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als grond naar voor."

2.2.2. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar het gegeven dat zij onder de toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet valt, wat zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt, vooralsnog niet is aangetoond, en naar het feitelijk gezin dat zij thans vormt met haar vader, moeder, broers en zussen. Met verwijzing naar het tweede lid van artikel 8 EVRM stelt de verzoekende partij dat haar belang niet werd afgewogen. Deze belangenafweging die volgens de verzoekende partij moet gemaakt worden aan de hand van vier criteria, is niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat de verzoekende partij bij haar ouders en broers en zussen inwoont is er in casu sprake van een gezinsleven.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar ouders. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat ze bij haar ouders woont in België sedert begin november 2010 en dat voorheen (zonder te specificeren wanneer en hoelang) zij met de volledige familie in Spanje woonde. Enige bijzondere band van afhankelijkheid is niet aangetoond te meer, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, niet is aangetoond dat zij in het verleden ten laste van haar vader was. Voorts wordt evenmin met concrete elementen aangetoond dat de band met België intenser of van andere aard zou zijn dan de band met het land waar zij steeds zou hebben vertoeft.

De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België om een aanvraag in te dienen gepaard gaand met alle wettelijke vereiste documenten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt als volgt:

“Derde middel: Schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van p.m. art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsmede van het redelijkheidsbeginsel

Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De litigieuze beslissing dd. 05.06.2013 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in feite, met name dat verzoekster geen attest van onvermogen / bewijs van financiële steun in het verleden zou hebben voorgelegd, als in rechte .

Verzoekster ontkent niet dat bij de aanvraag of ten binnen de drie maanden na de aanvraag het familielid alle documenten moet voorleggen die bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden van de gezinshereniging.

Verzoekster ontkent evenmin dat wanneer niet alle bewijsstukken overgemaakt worden binnen de drie maanden na de aanvraag of wanneer uit de woonstcontrole blijkt dat het familielid niet verblijft op het grondgebied, de gemeente de aanvraag weigert en een bijlage 20 aflevert met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster is formeel daar waar zij stelt binnen de voorgeschreven termijn de nodige documenten / informatie te hebben overgemaakt aan de gemeente.

De bijlage 20 is een modelformulier.

Verweerster mag van de Europese Commissie gebruik maken van modelformulieren op voorwaarde dat het formulier ruimte voorziet om de beslissing te motiveren.

Het louter aanvinken van een vakje zonder bijkomende uitleg is niet aanvaardbaar en strijdig met de procedurele waarborgen zoals deze zijn opgenomen in richtlijn 2004/38 en de Richtlijnen van Commissie dienaangaande.

De persoon in kwestie kan immers op deze manier onmogelijk weten waarom zijn verblijfsrecht niet erkend wordt.

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoekster tot de conclusie te komen dat deze geenszins gemotiveerd is op een correcte en afdoende wijze!!

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

In casu beperkte verweerster er zich immers toe een vakje aan te vinken met name het argument:

"heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie"

De verdere motivering / uitleg beperkte zich dat volgende phrase:

" Volgende gevraagde documenten werden niet binnen de gestelde termijn voorgelegd :attest onvermogen, bewijs van financiële steun in het verleden

Verzoekster bracht dienaangaande stukken tot bij de bevoegde diensten te Kortrijk en verschaftte hen tevens de nodige info.

Verzoekster beklemtoont dienaangaande hetgeen supra werd gesteld nopens de stellingnames op de website www.vreemdelingenrecht.be.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn. De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekster heeft levensgroot is; dat zij hier in België mag blijven in de nabijheid van haar integrale familie, waar zij een mee samenwoont.

Dat verzoekster hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

2.3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan

beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de juridische grondslag en feitelijke motieven van de bestreden beslissing kent. Haar voorgehouden onwetendheid vloeit niet voort uit een gebrekkige motivering maar uit een onvolledige hetzij onjuiste lezing van de wettelijke bepalingen waarnaar de bestreden beslissing verwijst.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat de verwerende partij verder gegaan is in haar motivering dan het louter aanvinken van een vakje en op concrete wijze heeft te kennen gegeven welke bewijzen de verzoekende partij niet heeft overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De bewering dat deze gevraagde documenten wel zijn overgemaakt strookt niet met de gegevens van het administratief dossier en is niet bewezen. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel acht de Raad de motieven van de bestreden beslissing afdoend en maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin is aangetoond dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen zodat geen schending van het redelijkheidsbeginsel voorhanden is.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Het vierde middel luidt als volgt:

*"Vierde middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het onpartijdigheidsbeginsel
Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.
Terwijl verweester geenszins op een correcte wijze heeft gehandeld.
Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting
Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.
Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.
Materiele zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.
Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.
Iedere overheid belast met een specifieke taak dient deze naar behoren te vervullen."*

2.4.2. Vooreerst wordt er vastgesteld dat de verzoekende partij de schending van het "onpartijdigheidsbeginsel" aanvoert zonder evenwel uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit zou schenden en zonder toe te lichten met welke gegevens geen rekening zou zijn gehouden. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over wat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt maar laat na in concreto weer te geven of toe te lichten met welk gegeven geen rekening zou zijn gehouden.

Waar de verzoekende partij stelt dat wanneer een individu een aanvraag indient bij de gemeente en de gemeente weet dat dit individu feitelijk samenwoont met ouders, broers en zussen, de gemeente het dossier moet overmaken aan de Dienst Vreemdelingenzaken gaat zij voorbij aan artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit en dient de gemeente slechts het dossier ter beoordeling aan de Dienst Vreemdelingenzaken over te maken indien alle wettelijk vereiste documenten zijn overgemaakt. Zoals uit de bespreking onder randnummer 2.1.3. blijkt, was dit in casu niet het geval.

Het middel, in de mate dat het al ontvankelijk is, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN